

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A megosztott porció**

1. A megosztott porció

kis Ferenc

A váltómű mély fémes búgással jelezte a következő műszak kezdetét. Az Őrszem lépteinek visszhangja végleg elhalt a szomszédos folyosón, de a kolónia megszokott sürgetése azonnal betöltötte a Fülke-14 szűk terét. A levegő még égett olajszagú volt, a megszokott, nyomasztó rutin mázsás súllyal nehezedett rájuk.

János nem várt tovább. Lassan a zsebébe nyúlt, és előhalászott egy félrecsúsztatott szintetikus táptömböt. A massa színe a szürke betonéra hasonlított, az íze pedig a pletykák szerint a nedves kartondoboz és a gépszír nosztalgikus keveréke volt, de a fólia teljesen ép maradt.

– Edd meg – nyújtotta Alinda felé a félretett adagot. – Szükséged lesz a kalóriákra a következő fordulónál.

Alinda óvatosan megérintette a férfi hideg ujjait, ahogy átvette az ételt. A félelem még ott bujkált a szemében, de a szeme sarkában halvány melegség gyúlt. A lány szaporán szedte a levegőt.

– És neked mi marad? – kérdezte halkán, szaggatottan.

– Két extra pedálcsapás a dinamón – felelte János fanyar, szinte észrevétlen mosollyal. – Jobb a hatásfokom, ha tudom, hogy nem éhezel.

A nagymama felköszörülte a torkát a matrac szélén, miközben Alinda habozás nélkül kettétörte a szürkés tömböt, és a nagyobbik felét az idős asszony ölébe ejtette. A kolónia szigorú számlálói talán megint regisztráltak némi hatékonyságvesztést, de abban a szűk fülkében a megosztott falat többet ért a gépek minden logikájánál.